

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **M. H.**, zast. JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem v Domažlicích, náměstí Míru 143, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. března 2011, čj. 2724/2011-060100-21, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu Náchod (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 6. 2010, zn. 8745/2010-126400-013, kterým mu dodatečně vyměřil dovozní antidumpingové clo ve výši 329.931,- Kč za dovezená ocelová lana, propuštěná do navrženého režimu celním prohlášením 08CZ0664001010931-9.

V jeho odůvodnění uvedl, že žalobce současně s celním prohlášením předložil také Certificate of origin č. 013-08-0272475, kterým prokazoval původ dováženého zboží v Koreji. Z šetření vyplynulo, že zboží bylo do Koreje dovezeno z Číny, kde došlo pouze k výměně průvodních dokladů a kontejner byl bez otevření s původní plombou odeslán do České republiky. Informaci o tom poskytl zástupce společnosti Hyundai Merchant Marine GmbH (dále také jen „společnost Hyundai“). Skutkový stav je přitom zcela totožný s již projednávanými případy, ve kterých byla vydána rozhodnutí čj. 3525/2010-060100-21 a čj. 3526/2010-060100-21, která byla vedena

na základě šetření Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále také jen „OLAF“). Ve všech třech případech se vyskytují stejné společnosti: Nantong Zhengyang Steel Rope jako odesílatel zboží z Číny, I-Well Steel Co Ltd. jako příjemce v Koreji a Trocon Co Ltd. jako odesílatel z Koreje. Dle žalovaného se proto jedná o totožný model obcházení antidumpingového cla uvaleného na dovážené zboží. Za důkaz, že byl tento postup čínskými vývozci využíván lze dle jeho názoru považovat i prováděcí nařízení Rady (EU) č. 400/2010 ze dne 26. dubna 2010, kterým se konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 1858/2005 na dovoz ocelových lan a kabelů pocházejících mimo jiné z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz ocelových lan a kabelů zasílaných z Korejské republiky bez ohledu na to, zda je u něho deklarován původ z Korejské republiky.

K možnosti provedení verifikace předloženého důkazu o původu zboží a případného použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství žalovaný s poukazem na judikaturu Soudního dvora Evropských společenství uvedl, že orgány členského státu mohou na základě závěrů šetření mise Společenství pokračovat v doměřování cla i v případě, pokud toto clo v okamžiku dovozu na základě předložených důkazů původu být vybráno nemělo. To platí i v případě, že orgány vydávající důkazy v zemi původu tvrdí, že jsou platné. Žalovaný připustil, že v tomto konkrétním případě sice žádné šetření mise Společenství neproběhlo, avšak vycházelo se i z informací ze shora zmíněných předchozích řízení, která byla na základě výsledků takové mise zahájena. K tomu, aby mohlo být použito ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, musí být splněny tam uvedené čtyři podmínky, a to kumulativně. K zaúčtování antidumpingového cla přitom došlo na základě zjištění, že zboží pochází z Číny a nikoliv „chybou“ celních orgánů při vystavování důkazů původu. Navíc předložený důkaz původu zboží nebyl celním úřadem vůbec požadován (neboť v té době neměl o původu zboží žádné pochybnosti) a žalobce jej tak předložil „nadbytečně“. Dle žalovaného tato jeho forma „procesní opatrnosti“ ukazuje na možné mezery v dobré víře žalobce.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že celní orgány při vydávání svých rozhodnutí porušily řadu ustanovení celních předpisů, zejména pak zásadu zákonnosti, zásadu materiální pravdy a řadu procesních ustanovení týkajících se dokazování a formálních náležitostí rozhodnutí a jeho odůvodnění. Postupovaly i v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce předně uvedl, že jde o žalobu předčasnou (když tato vada řízení je však odstranitelná), a to proto, že on sám ani jeho zmocněnec JUDr. V. F. napadené rozhodnutí neobdrželi. Uvedl, že od advokátky JUDr. L. F. se dozvěděl, že jí bylo doručeno zmíněné rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný údajně zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí – dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu Náchod ze dne 18. 6. 2010, zn. 8745/2010-126400-013.

Dle žalobce je důvodem nesprávnosti a nezákonnosti dodatečného platebního výměru, a jestliže žalovaný zamítl odvolání a tento dodatečný platební výměr potvrdil, tak i důvodem nesprávnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, fakt, že nebylo v nezbytném rozsahu zjištěno a prokázáno, že by předmětné zboží nebylo původem v Koreji, natož pak aby bylo prokázáno, že je původem z Číny. Má zato, že protokol Celního ředitelství Hradec Králové a vyjádření přepravce Hyundai Merchant Marine GmbH, které je jeho podkladem, neprokazují v zákonem požadovaném rozsahu skutečnost, že by předmětné zboží bylo původem v Číně, a jen na základě těchto podkladů nelze vyměřit antidumpingové clo. Pouhé pochybnosti ohledně původu předmětného zboží v Koreji nepostačují k tomu, aby bylo takové clo možno legálně vyměřit. Žalobce namítl, že ani samotné sdělení společnosti Hyundai o pohybu kontejnerů z Číny do Koreje a z Koreje do EU nelze považovat za podklad, na jehož základě by bylo možné učinit spolehlivé zjištění, že by předmětné zboží bylo původem z Číny, neboť z tohoto vyjádření není zřejmé, jaký byl pohyb kontejnerů před jejich odesláním z Číny do Koreje a není vyloučena ani možnost sejmutí plomb bez toho, aby byla taková skutečnost zaznamenána v přepravním dokladu. Aby mohly celní orgány antidumpingové clo v jeho případě vyměřit, nestačí dle jeho názoru zpochybnit či vyloučit původ předmětného zboží v Koreji, ale musely by spolehlivě zjistit a prokázat, že se jedná o zboží původem z Číny. Celní orgány však neprokázaly, že by předmětné zboží bylo původem z Číny. K porušení zásady rovnosti zbraní a znemožnění hájit si svá práva došlo dle žalobce tím, že celní úřad ani žalovaný neprovedli navržený výslech osoby, která sdělení společnosti Hyundai předložila, k dalším okolnostem přepravy kontejneru.

Žalobce připomněl, že již v průběhu řízení o propuštění předmětného zboží do volného oběhu nad rámec své důkazní povinnosti předložil za účelem prokázání původu zboží osvědčení o původu CERTIFICATE OF ORIGIN No. 013-08-0272475 vydané příslušným orgánem v Koreji, které je dosud jako platné vyvěšeno na internetových stránkách vydávajícího orgánu v Koreji. Tento důkaz však nebyl celními orgány prověřen cestou správní spolupráce a žalovaný mu tak znemožnil řádně se hájit, neboť výsledek takového prověření měl být za součinnosti s ním posouzen podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, neboť byl schopen prokázat, že jednal v dobré víře.

Závěrem žalobce namítl, že prvoinstanční rozhodnutí trpí zásadními právními vadami. I pokud by bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno, že předmětné zboží je původem z Číny, antidumpingové clo by bylo možné vyměřit jen na základě výslovného zmocnění plynoucího ze závazného právního předpisu zavádějícího antidumpingové clo. Celní úřad sice ve výroku svého rozhodnutí citoval nařízení Rady (ES) č. 1585/2005, ale více tuto právní otázku neřešil, svůj postup z hlediska právního nijak neodůvodnil a znemožnil tak žalobci řádně se hájit. Ze žádné části dodatečného platebního výměru není zřejmé, jakými právními úvahami se celní úřad řídil a jaká ustanovení citovaného právního předpisu použil. Žádné nápravy v tomto ohledu nepřinesl ani žalovaný, který nic podobného v rámci odvolacího řízení nesdělil a neumožnil žalobci se k právnímu posouzení vyjádřit.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K otázce doručování uvedl, že napadené rozhodnutí bylo adresováno JUDr. L. F., zástupkyni na základě substituční plné moci, která rozhodnutí převzala. Zástupce žalobce JUDr. V. F. se o doručení napadeného rozhodnutí bezesporu dozvěděl, byť jiným způsobem, když písemnost byla doručena na adresu advokátní kanceláře, jejímiž společníky jsou jak JUDr. V. F., tak JUDr. L. F., (které navíc sám udělil substituční plnou moc). Z obsahu žaloby je rovněž zřejmé, že obsah napadeného rozhodnutí je JUDr. F. znám.

K věcné stránce případu žalovaný mimo jiné zopakoval, že celní úřad ani žalovaný šetření ve věci původu předmětného zboží neprováděli, avšak původ totožného zboží za stejných podmínek (od stejného odesílatele ke stejnému příjemci) byl zjištěn šetřením OLAFu, který zaslal Generálnímu ředitelství cel Praha Zprávu o šetření D/004138, čj. OF/2006/0397. Jejím obsahem jsou takové skutečnosti, které zakládaly postup vedoucí k doměření antidumpingového cla. V předmětné zprávě se sice nejedná o šetření pohybu kontejnerů obsahujících zboží, u kterého bylo doměřeno antidumpingové clo v této věci, avšak veškeré okolnosti případu nasvědčují stejnému postupu v případech šetřených, tudíž lze dovodit jejich kontinuitu. Zpráva ze šetření OLAF právě zahrnuje takové dovozy zboží, při kterých byl cíleně měněn jeho původ z důvodu obcházení antidumpingového cla. Žalovaný má zato, že údaje poskytnuté přepravní společností nepřinesl žádné nové informace.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51, když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný udělil souhlas způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 věta druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Krajský soud se nejprve zabýval ryze procesní otázkou, a to, zda bylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8. března 2011, čj. 2724/2011-060100-21, řádně doručeno žalobci, resp. jeho zástupci.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce udělil dne 25. 6. 2010 plnou moc pro zastupování ve věci podání odvolání proti rozhodnutí – dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu Náchod ze dne 18. 6. 2010, zn. 8745/2010-126400-013, pro zastupování v odvolacím řízení, pro podávání návrhů, žádostí a stížností vztahujících se k citovanému platebnímu výměru a povinností jím uloženým, JUDr. V. F.. Ten následně pověřil svým zastoupením ve smyslu ustanovení § 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, JUDr. L. F.. Žalobou napadené rozhodnutí čj. 2724/2011-060100-21 žalovaný pak doručil pouze této zmocněnkyni dle substituční plné moci.

Má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování (§ 41 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů; dříve obdobně ustanovení § 17 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů). Doručování substitutovi naproti tomu nevyvolává právní účinky, které zákon s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům spojuje (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 4/2003-46 nebo čj. 2 As 27/2004-78, dostupné na www.nssoud.cz). Substitut totiž v řízení nevystupoval jako zástupce žalobce, tím byl i nadále pouze JUDr. V. F., jemuž jedinému udělil žalobce plnou moc. Přestože se tedy zástupce žalobce JUDr. V. F. o doručení napadeného rozhodnutí bezesporu dozvěděl, byť jiným způsobem, když písemnost byla doručena na adresu advokátní kanceláře, jejímiž společníky jsou jak JUDr. V. F., tak JUDr. L. F. (které navíc sám udělil substituční plnou moc), s ohledem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud uzavřel, že shora popsáním způsobem k doručení s účinky pro žalobce nedošlo.

Krajský soud proto uložil žalovanému usnesením ze dne 14. června 2012, čj. 30 Af 18/2011-23, aby doplnil spis o doklad o doručení rozhodnutí ze dne 8. března 2011, čj. 2724/2011-060100-21, zástupci žalobce JUDr. V. F., protože nedostatek jeho řádného doručení (tj. že dosud nenabylo právní moci) bránilo jeho přezkoumání soudem. Žalovaný tak učinil a dne 4. 7. 2012 zaslal zdejšímu krajskému soudu doklad o doručení napadeného rozhodnutí čj. 2724/2011-060100-21 zástupci žalobce JUDr. V. F.. Z tohoto dokladu je zřejmé, že předmětné rozhodnutí si tento zástupce převzal dne 2. 7. 2012. Krajský soud pak s rozhodováním ve věci vyčkal více jak dva měsíce od tohoto řádného doručení s ohledem na zákonem stanovenou dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, aby měl žalobce možnost svoji žalobu případně upřesnit nebo doplnit, jak i sám v žalobě avizoval.

Pokud jde o námitky týkající se podstaty věci, žalobce předně namítal, že nebylo v nezbytném rozsahu zjištěno a prokázáno, že by předmětné zboží nebylo původem v Koreji, ani že je původem z Číny. Sdělení společnosti Hyundai o pohybu kontejnerů z Číny do Koreje a z Koreje do EU není dle jeho názoru podkladem pro závěr o původu zboží z Číny, neboť v něm chybí informace o pohybu kontejnerů před jejich odesláním z Číny do Koreje a není vyloučena ani možnost sejmutí plomb bez toho, aby to bylo zaznamenáno v přepravním dokladu.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dovezl dne 19. 6. 2008 pozinkovaná ocelová lana (s tam uvedenými parametry), která v předloženém JSD č. 08CZ0664001010931-9 deklaroval jako dovezená z Koreje od společnosti Trocon Co Ltd. (kontejner č. BHCU 3106010). Celní úřad na základě předloženého JSD propustil zboží do režimu volného oběhu a vyměřil clo ve výši 0,- Kč. Dále ze správního spisu vyplynulo, že na základě šetření Celního ředitelství Hradec Králové zaznamenaného v protokolu ze dne 22. 4. 2010, čj. 5866/2010-060100-31, které bylo provedeno v souvislosti s podnětem Evropského úřadu pro boj proti podvodům, zahájil celní úřad řízení ve věci dodatečného zaúčtování dovozního cla, jehož

výsledkem bylo vydání dodatečného platebního výměru zn. 8745/2010-126400-013. Tímto šetřením bylo zjištěno, že kontejner č. BHCU 310601-0 s naloženými ocelovými lany na dvacetipěti cívkách s konosamentem č. QSBUE2218451 a plombou č. HD866913 byl odeslán dne 8. 5. 2008 z přístavu Shanghai (Čína) do přístavu Busan (Korea), odkud byl dne 19. 5. 2008 dále odeslán s konosamentem č. BUCZ4143016, se stejnou plombou č. HD866913, tj. bez otevření kontejneru v Koreji, do České republiky přes přístav Hamburg (Německo). Vzhledem k tomu, že zaplombovaný kontejner naložený ocelovými lany nebyl v Koreji otevřen, ocelová lana odeslaná z Číny nemohla získat korejský původ.

Správní spis dále obsahuje vyjádření přepravce Hyundai ze dne 31. 3. 2010, z něhož vycházelo celní ředitelství při svém šetření a v němž je zdokumentována cesta kontejneru č. BHCU 3106010 s 25 kusy cívek s ocelovými lany. Vyplývá z něj, že zmíněný kontejner byl s konosamentem č. QSBUE2218451 a plombou č. HD866913 odeslán dne 8. 5. 2008 odesílatelem Nantong Zhengyang Steel Rope (Čína) příjemci I-Well Steel Co Ltd. (Korea), z místa nakládky Shanghai do přístavu vykládky Busan (datum vykládky 9. 5. 2008). Stejný kontejner č. BHCU 3106010 se stejnou plombou č. HD866913, avšak s konosamentem č. BUCZ4143016, pak byl dne 19. 5. 2008 odeslán odesílatelem Trocon Co Ltd. (Korea) žalobci z místa nakládky Busan do přístavu vykládky Hamburg (datum vykládky dne 16. 6. 2008).

Krajskému soudu je z dřívější činnosti známo, že skutkový stav, resp. průběh přepravy zboží, v nyní projednávaném případě je obdobný jako v případech, která byla předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného čj. 3525/2010-060100-21 a čj. 3526/2010-060100-21 ve věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Af 2/2011 a 30 Af 3/2011 a která se týkala totožných účastníků. Rozdíl je pouze v tom, že v předchozích dvou případech provedl šetření ohledně pohybu kontejnerů Evropský úřad pro boj proti podvodům (zřízený rozhodnutím Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom ze dne 28. dubna 1999), jehož úkolem je podle čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Komise 1999/352/ES vykonávat pravomoci Komise, pokud jde o provádění vnějších správních vyšetřování za účelem posílení boje proti podvodům, korupci a veškeré jiné protiprávní činnosti poškozující finanční zájmy Společenství, jakož i proti jakýmkoli jiným činům nebo jednání hospodářských subjektů porušujícím předpisy Společenství. Po skončení vyšetřování vypracovává tento úřad zprávu, která obsahuje zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení k přijetí dalších opatření. Ve zmíněných dvou předchozích případech šlo o zprávu OLAF D/004138 ze dne 7. 5. 2009, čj. OF/2006/0397, v níž je uvedeno, že OLAF v rámci vyšetřování kontaktoval zástupce lodní společnosti Hyundai Merchant Marine Co Ltd, od něhož získal informace o kontejnerech naloděných touto společností z Koreje do ES a o historii pohybu těchto kontejnerů dodaných z Koreje do Hamburku s místem určení "Lana – Řetězy v České republice". Dále je ve zprávě popsán pohyb těchto kontejnerů, včetně uvedení toho, že do Koreje přijely plné z Číny, z čehož OLAF dovodil, že předmětná ocelová lana nejsou původní v Koreji, ale v Číně. Takto vypracovaná zpráva (a to nejen závěrečná, ale i průběžná) představuje stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zpráva vypracovaná vnitrostátními správními kontrolory přípustný důkaz v

řízení o dodatečném vyměření antidumpingového cla (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 48/2011-85, www.nssoud.cz).

I v nyní projednávaném případě (stejně jako ve dvou předchozích) se na přepravě podílely stejné společnosti, tj. Nantong Zhengyang Steel Rope jako odesílatel předmětného zboží z Číny, I-Well Steel Co Ltd. jako příjemce v Koreji a Trocon Co Ltd. jako odesílatel z Koreje, stejná jsou místa převzetí, nakládky i vykládky a kontejner s předmětným zbožím byl po dovezení z Číny do Koreje bez otevření (pouze po výměně průvodních dokladů) odeslán přes přístav v Německu do České republiky. Jestliže zaplombovaný kontejner (stále se stejnou plombou č. HD866913) nebyl v Koreji otevřen, předmětné zboží nemohlo získat korejský původ. Ve shora zmíněné zprávě úřad OLAF dokonce upozorňoval na to, že telefonní čísla obou korejských subjektů (tj. společnosti I-Well Steel Co Ltd. a společnosti Trocon Co Ltd.) jsou totožná a že „jsou to nejspíše stejné společnosti nebo společnosti řízené stejnými osobami“.

Krajský soud považuje pro posouzení věci za významné i to, že prováděcím nařízením Rady (EU) č. 400/2010 ze dne 26. dubna 2010, bylo konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 1858/2005 na dovoz ocelových lan a kabelů pocházejících mimo jiné z Čínské lidové republiky rozšířeno na dovoz ocelových lan a kabelů zasílaných z Korejské republiky bez ohledu na to, zda je u něho deklarován původ z Korejské republiky. Přestože toto nařízení samo nelze na daný případ s ohledem na jeho účinnost aplikovat, skutečnosti v něm uvedené nelze pominout. Toto nařízení totiž zmiňuje, že období šetření úřadu OLAF probíhalo od 1. 7. 2008 do 30. 6. 2009, tj. započalo krátce po realizaci dovozu předmětného zboží žalobcem, přičemž pro vyšetření byly shromážděny údaje za období od roku 1999 do konce období šetření. V průběhu tohoto šetření byli výrobci/vývozci a obchodníci v Číně i Koreji, o kterých bylo známo, že se jich záležitost týká, osloveni s dotazníky a byly zároveň provedeny ověřovací návštěvy. Bylo zjištěno, že určité množství vývozu z Koreje do Unie mělo základ v dovozu výrobků čínského původu do Koreje, protože tento dovoz neměl zdroj v jiných třetích zemích ani u domácích korejských výrobců a byla potvrzena existence překládky výrobků čínského původu v Korejské republice. Ze šetření byl vyvozen mimo jiné závěr, že konečné antidumpingové clo uložené z dovozu ocelových lan a dovozů pocházejících z Číny bylo překládkou v Korejské republice obcházeno. Konečné antidumpingové clo týkající se dovozu dotčeného výrobku pocházejícího z Číny proto bylo zmíněným nařízením rozšířeno na dovoz téhož výrobku z Korejské republiky bez ohledu na to, zda je u něho deklarován původ z Korejské republiky. Přitom čtrnáct společností z Korejské republiky požádalo o osvobození od takto rozšířeného opatření a byla jim udělena výjimka. Společnost I-Well Steel Co Ltd., ani společnost Trocon Co Ltd. však mezi nimi uvedeny nejsou.

Krajský soud uzavírá, že s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v posuzovaném případě se jednalo o totožný model obcházení antidumpingového cla uvaleného na předmětné zboží jako v předchozích dvou shora zmíněných případech šetřených přímo úřadem OLAF. I v nyní posuzovaném případě celními orgány shromážděné listiny svědčí o tom, že

v případě dne 19. 6. 2008 realizovaného dovozu ocelových lan s deklarovaným korejským původem (dle žalobcem předloženého JSD č. 08CZ0664001010931-9) nešlo o zboží původní v Koreji, nýbrž v Číně, a proto je předmětem antidumpingového cla.

Dlužno dodat, že žalobcem navrhovaný výslech zástupce společnosti Hyundai jako svědka považuje krajský soud za dané situace za nadbytečný. Zástupce společnosti, který zpracoval příslušné sdělení za společnost (tj. vedoucí organizační složky společnosti Hyundai v Praze), bezpochyby nebyl přímo účasten přepravy, nemohl by proto k dalším okolnostem přepravy kontejneru vypovědět nic jiného, než je uvedeno na dokladech. Úvaha žalobce o tom, že není vyloučena možnost sejmutí plomb bez toho, aniž by to bylo zaznamenáno v přepravních dokladech, nemůže sama o sobě zavdat důvod k pochybnostem o správnosti dokladů, neboť k učinění opačného závěru nepostačí toliko hypotetické pochybnosti, nýbrž pochybnosti opodstatněné. Žádná skutečnost však takovým opodstatněným pochybnostem nenasvědčuje.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný znemožnil žalobci právo hájit se tím, že neprovedl ověření předloženého důkazu původu a jeho výsledek neposoudil ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Pokud jde o aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, jak správně poznamenal i žalovaný, aby mohl být tento článek aplikován, musely by být kumulativně splněny všechny podmínky v něm uvedené. K aplikaci zmíněného ustanovení, tj. aby osoba povinná zaplatit clo měla právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, musí být kumulativně splněno za prvé: clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných celních orgánů, za druhé: tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a za třetí: tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se jejího celního prohlášení (k této otázce viz rovněž závěry vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008-96, vycházející z ustálené judikatury Soudního dvora EU k této otázce). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku mimo jiné uvedl, že „*cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je nicméně hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, zapříčinily svým pochybením příslušné orgány samotné. Pojem „chyby“ Soudní dvůr EU vymezil tak, že právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů... O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v prohlášení obchodníka (nebo jeho zástupce), a pokud platnost takovýchto informací neměly celní orgány povinnost kontrolovat ani hodnotit, taková chyba je naopak přičitatelná obchodníkovi“.*

Ze shora popsané situace zcela jednoznačně plyne, že v posuzovaném případě k nezaúčtování cla nedošlo v důsledku chyby celních orgánů. Tedy již tato první podmínka není naplněna. Zda by byla splněna některá z dalších podmínek, je pak již z toho důvodu zcela bezvýznamné, neboť musí být splněny všechny současně. Proto by bylo za dané situace zkoumání dalších podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, tj. i prokazování dobré víry žalobcem, zcela nadbytečné.

Úspěšnou neshledal krajský soud ani námitku, že celní úřad sice ve výroku rozhodnutí citoval nařízení Rady (ES) č. 1585/2005, ale že více tuto právní otázku neřešil a svůj postup z hlediska právního nijak neodůvodnil, a že z žádné části rozhodnutí není zřejmé, jakými právními úvahami se řídil a jaká konkrétní ustanovení použil. Krajský soud shledal, že z výroku dodatečného platebního výměru je zcela zřejmé, že vyměření antidumpingového cla opíral celní úřad o nařízení Rady (ES) č. 1858/2005 ze dne 8. listopadu 2005 (nikoliv o žalobcem uváděné nařízení Rady /ES/ č. 1585/2005), kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu ocelových lan a kabelů pocházejících z Čínské lidové republiky, Indie, Jihoafrické republiky a Ukrajiny na základě přezkumu nařízení před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 384/96, ve znění pozdějších předpisů (když Česká republika je od 1. 5. 2004 členem Evropské unie), a o příslušná ustanovení celního kodexu Společenství. Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „ZSDP“), přitom výslovně nepožadoval, aby ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno konkrétní ustanovení zákona, stanovil toliko povinnost uvést právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. Lze připomenout, že touto otázkou se správní soudy v minulosti opakovaně zabývaly, přičemž z konstantní judikatury vyplývá, že neuvedení konkrétního ustanovení ve výroku rozhodnutí není také důvodem pro vyslovení nicotnosti nebo neplatnosti rozhodnutí, a to ani s poukazem na ustanovení § 32 odst. 7 ZSDP. V odůvodnění celní úřad pak rozvedl, jaké podklady měl k dispozici a jaké úvahy z nich vyvozené jej k doměření antidumpingového cla vedly. V tomto směru krajský soud považuje takové odůvodnění za srozumitelné i přezkoumatelné. Nutno současně konstatovat, že odvolací orgán, tj. celní ředitelství, nemá povinnost před vydáním rozhodnutí o odvolání sdělovat odvolateli, jaké úvahy hodlá uvést ve svém rozhodnutí, pokud nemění právní kvalifikaci, resp. nedovodí jiný právní závěr oproti orgánu prvního stupně, či zásadně nedoplňuje odvolací řízení. A k takové situaci v posuzovaném případě nedošlo.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. listopadu 2012

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu